

Jeg er blevet bedt om at fortælle lidt om min VK-historie

I medlemskartoteket står der, at jeg meldte mig ind i 1984, jeg husker det som 1983, men det er underordnet.

Jeg havde inden da været lønmodtager i 20 år (heraf var jeg tillidsmand i 10) med masser af kollegaer. Jeg startede i 1982 i min mands virksomhed, som er et autoværksted.

Marion Pedersen

Jeg savnede hurtig den sparring, jeg tidligere havde med kollegaer, da jeg som den eneste sad på administrations delen. Vi købte samtidig EDB (som man sagde den gang), til firmaet, og det havde jeg ikke prøvet før.

Jeg så en annonce i vores fagblad fra DHK (Dansk Håndværks Kvinder), og den var svaret på mine drømme.

I starten deltog jeg i forskellige arrangementer og kurser og fik lynhurtigt gode veninder i DHK, kollegaer som jeg også kunne ringe og spørge til råds- og sparre med, især da jeg købte min mands kompagnon ud af firmaet.

Som medarbejdende ægtefælle er man ofte bufferen mellem mester, svende og lærlinge. Den situation kendte de mere erfaring i foreningen alt til, og her kunne man også "læsse af", uden at nogen troede man var ved at blive skilt.

Der gik nogle år, og så havde vi i København et talekursus som bevirkede, at nogle medlemmer sagde til Vibeke Broman og Lotte Andersen, at der nok var potentiale i mig til posten som næstformand.

Det blev jeg så valgt til i 1989 og var det til 1992 hvor Lotte Andersen gik af som formand. Jeg overtog formandsposten, og der sad jeg så til 1998 hvor Vibeke Broman tog over.

Der skete meget de år, og vi var som forening meget involveret i både dansk og internationalt arbejde på vores område.

I 1992 blev vi medlem i FEM, en nyoprettet organisation for europæiske kvinder i små/ mellemstore virksomheder og var bl.a. med til EU møder i Bruxelles.

Vi havde også samarbejde med det engelske Håndværksråd, de var her hos os, og vi var i England for at se på hinandens lovgivning og muligheder som medarbejdende ægtefæller og for at lære af hinanden.

Det førte bl.a. til, at vi gik til politikerne for at få de samme regler, der gjaldt i England, hvor mand og kone kunne danne et I/S sammen, der gik dog et par år, før det blev gennemført herhjemme.

Der skete rigtig mange landvindinger de år, og man kan ikke som enkelt individ/ formand alene tage æren for de fremskridt, der skete. Det var et samarbejde mellem mange personer både i vores egen forening med Håndværksrådet og flere andre organisationer, bl.a. landbrugets kvinder og med handlen, som vi sad/ og stadig sidder i Fællesudvalg med.

Mimi Jacobsen blev erhvervsminister i 1994 og ville nedsætte et udvalg under erhvervsministeriet for at gøre noget ved administrative byrder. Efter et par møder, hvor hun luftede ideen, sagde jeg: "At nu håbede jeg, hun ville udpege nogen, der rent faktisk sad med problemerne og ikke kun embedsfolk". Hendes sekretær ringede og sagde, at Mimi Jacobsen ville udpege mig til at være med, hvis jeg ville, og der var jeg så med i næsten 20 år.

Senere nedsatte skatteminister Carsten Kock også et forenklingsudvalg, hvor jeg blev bedt om at være med. Det var i øvrigt ham, der - da jeg foreslog, at man lagde alle de forskellige ting (vi skulle trække før og efter skat) ind i skatteprocenten, at "det havde absolut ingen gang på jord" - og det er så kildeskatten, som vi kender den i dag. Når jeg ind imellem møder Carsten i diverse havne, han er nemlig også sejer, så griner vi sammen over den bemærkning.

I 2001 førte mit frivillige arbejde til, at jeg fik tildelt Håndværksrådets hæderstegn i guld - som den første kvinde, og den medalje er jeg meget, meget glad for. Det er ikke en man får tildelt pr. automatik, men en som ens kollegaer indstiller en til, og det var en stor overraskelse for mig. Det førte faktisk også til, at jeg i 2002 fik Lloyds-prisen som uddeles af Foreningen af registrerede revisorer.

Det har været hårdt arbejde, og vi har rendt diverse politikere på dørene, og med vores årlige Christiansborg møder har vi fået gennemført meget.

Jeg kom også i Håndværksrådets bestyrelse og fond, og sad der i 10 år. I forbindelse med dette kom jeg også i Erhvervsuddannelsesudvalget, hvor jeg også sad 10 år.

Mit samarbejde med diverse politikere indebar ind imellem, at jeg fredag aften eller lørdag formiddag fik tilsendt 40 sider med forskellige problemstillinger, som jeg lige skulle svare på senest mandag, så de vidste hvad det indebar i mindre virksomheder. Det arbejde påtog jeg mig gerne, fordi jeg gang på gang kunne se, at de lyttede.

Samarbejdet førte også til at jeg af politikerne blev foreslået som folketingskandidat, da Venstre på Amager skulle bruge en ny. Jeg blev valgt og også som den allerførste fra Venstre på Amager blev til Folketinget i 2005, hvor jeg sad i alt i 6 år.

Så selv med en 7. klasse som højeste uddannelse samt diverse kurser hen ad vejen, kan man via VIRKSOMME kvinder ende i Folketinget.

Da jeg var landsformand, var vi ca. 1200 medlemmer, nu er vi 125, men fortvivl ikke. Min mand og jeg talte forleden om, at det er der flere helt naturlige grunde til:

Man kan sige som den gamle LO-formand Thomas Nielsen: Vi har sejret ad helvede til. Da mange af os startede i familievirksomhederne, var der næsten ingen rettigheder, på det punkt har vi virkelig fået rykket noget, så vi nærmer os de rettigheder alle lønmodtagere tager for givet.

Den anden grund er, at meget få unge kvinder i dag går ind i mandens/ familiens virksomhed. De har deres egen karriere, og skal jeg være helt ærlig, så har det da også ind imellem i vores firma i dårlige år været nervepirrende, at hele familien var afhængige af at få løn samme sted fra.

For det tredje er der mange flere kvindenetværk i de enkelte fag i dag end der var den gang, og det gør, at mange føler sig mere hjemme der.

Jeg håber, vi holder skruen i vandet mindst 1 år mere, så vi kan nå at holde et brag af en fest, når foreningen næste år fylder 60 år.

TAK til Marion Pedersen for hendes fortælling,
der blev fortalt til Landskonferencen i marts 2022.

